

Rundskriv fra Sosial- og helsedepartementet - I-2000-20

Myndighet	Rundskriv fra Sosial- og helsedepartementet
Dato	2000-06-01
Doknr/publisert	I-2000-20
Stikkord	Helse- og omsorgstjenester i kommunene
Sammendrag	Brukerstyrt personlig assistanse. Rundskriv til lov om sosiale tjenester mv.
Saksgang	Rundskriv I-20/2000.

Innholdsfortegnelse

Rundskriv fra Sosial- og helsedepartementet - I-2000-20	1
Innholdsfortegnelse	2
1. Innledning	3
2. Nærmere om ordningen	3
3. Hvem som kan få brukerstyrt personlig assistanse.....	4
4. Hvilke bistandsformer ordningen omfatter	4
5. Arbeidsrettslige sider	5
 Om oppdragstakerforhold og arbeidstakerforhold	7
6. Andre forhold.....	7

1. Innledning

Etter forslag i Ot.prp.nr.8 (1999-2000) har Stortinget truffet vedtak om endring i sosialtjenesteloven vedrørende brukerstyrt personlig assistanse, jf. Innst.O.nr.22 (1999-2000). Lovendringen trer i kraft fra 1. mai 2000, jf. kgl.res. av 14. april 2000 nr. 326 og innebærer at «brukerstyrt personlig assistanse» tas inn i sosialtjenesteloven § 4-2 bokstav a. Etter endringen lyder § 4-2 bokstav a (endringen i kursiv):

§ 4-2. Tjenester

De sosiale tjenester skal omfatte

- a) praktisk bistand og opplæring, *herunder brukerstyrt personlig assistanse*, til dem som har et særlig hjelpebehov på grunn av sykdom, funksjonshemming alder eller av andre årsaker.

Lovendringen innebærer at brukerstyrt personlig assistanse er en ordning som kommunene plikter å ha på linje med de andre lovregulerte tjenestene etter sosialtjenesteloven.

Tildeling av brukerstyrt personlig assistent skal vurderes på samme måten og innenfor de samme rettslige rammene som de andre tjenestene i sosialtjenesteloven § 4-2, jf. § 4-3.

Brukerstyrt personlig assistanse er en alternativ organisering av praktisk og personlig hjelp for sterkt funksjonshemmede som har behov for bistand i dagliglivet, både i og utenfor hjemmet. Brukeren har rollen som arbeidsleder og påtar seg større ansvar for organisering og innhold i forhold til sine behov. Innen de timerammer som kommunens vedtak om praktisk bistand angir, kan brukeren i prinsippet styre hvem han/hun vil ha som hjelper(e), hva assistenten(e) skal gjøre, hvor og til hvilke tider hjelpen skal gis. Brukerstyringen vil være et middel til å bidra til bedre ressursutnyttelse, fleksibilitet og kvalitetssikring. Målet er å bidra til at brukeren får et aktivt og mest mulig uavhengig liv til tross for sterk funksjonshemming. Tjenesten skal være en del av de samlede kommunale omsorgstjenester og knyttes til personen - ikke til boligen. Tjenesten skal ikke være en særordning for bestemte brukergrupper/ diagnosegrupper.

Ordningen har vært prøvd ut siden 1994, med stimuleringsstilskudd fra staten, og evalueringer har vist positive tilbakemeldinger både fra brukere, assistenter og kommuner.

2. Nærmere om ordningen

Brukerstyrt personlig assistanse følger de vanlige reglene for bistand etter sosialtjenestelovens kapittel 4. Rett til tjenester forutsetter at vedkommende fyller vilkårene i § 4-3. På samme måten som for de andre tiltakene etter § 4-2, har kommunen plikt til å ha et tilbud om tjenesten, og det er kommunen som i utgangspunktet skal avgjøre hvilke tjenester som er mest hensiktsmessige. Det er imidlertid viktig å påpeke den plikten kommunen har etter sosialtjenesteloven § 8-4 til å rådføre seg med brukeren og legge stor vekt på brukerens synspunkter. Ordningen må også ses i lys av sosialtjenestelovens formål, jf. § 1-1 bokstav b, som er å «... bidra til at den enkelte får mulighet til å leve og bo selvstendig og til å ha en aktiv og meningsfylt tilværelse i fellesskap med andre.»

Søkeren vil ha klagerett til Fylkesmannen dersom en søknad om brukerstyrt personlig assistanse ikke innvilges. Kommunens vedtak kan settes til side av Fylkesmannen etter klage hvis kommunens skjønnsutøvelse er «åpenbart urimelig» eller lovstridig, jf. sosialtjenesteloven § 8-7.

Kommunens vedtak skal angi rammen for den bistanden som tildeles som brukerstyrt personlig assistanse. Utmålingen skal ligge på et «forsvarlig nivå», se rundskriv I-1993-1 side 112. Rammen skal være den samme som kommunen ville gitt om den selv skulle stått for tjenesteytingen, altså inkludert eventuell bistand i helger, på kveldstid mv. Dette vil igjen måtte avspeile seg i den timesatsen som benyttes. Den nærmere fordelingen av de tildelte timene blir opp til brukeren.

Når ordningen er regulert i lov, kan ikke tildeling av brukerstyrt personlig assistanse gjøres avhengig av at kommunen får utbetalt statlige stimuleringsstilskudd. Kommunens utmåling gjelder praktisk bistand og den kan

ikke redusere timetallet om f.eks. stimuleringstilskuddet ikke utbetales. Gjør den det likevel, vil dette normalt måtte anses som åpenbart urimelig av Fylkesmannen ved en eventuell klage. Brukerstyrt personlig assistanse er en tjeneste, og det vil derfor heller ikke være adgang til å innvilge denne ordningen med et kronebeløp, f.eks. tilsvarende stimuleringstilskuddet.

Valget av organisasjonsform - om kommunen skal være arbeidsgiver eller om dette overlates til brukeren eller andelslag, se nedenfor - er ikke en del av det forvaltningsrettslige vedtaket og er heller ikke i seg selv et enkeltvedtak. Dette bør for oversiktens skyld likevel omtales i vedtaket.

3. Hvem som kan få brukerstyrt personlig assistanse

Muligheten til å få brukerstyrt personlig assistanse er ikke begrenset til bestemte funksjonshemninger, diagnoser eller liknende så lenge funksjonshemmingen ikke er til hinder for å utøve nødvendig brukerstyring. Det er ikke satt noen nedre grense for bistandsbehovet, men det forutsettes at bistandsbehovet er så omfattende eller av en slik art at det mer hensiktsmessig kan ivaretas gjennom brukerstyrt personlig assistanse enn gjennom mer tradisjonelle omsorgstjenester for å kunne gi «en aktiv og meningsfylt tilværelse i samvær med andre», jf. sosialtjenesteloven § 1-1.

Det har vært stor variasjon blant de brukerne som har mottatt stimuleringstilskudd. I evalueringen av tilskuddsordningen som ble utført av Ressurssenteret for Omsorgstjenester ble kommunene spurt om hvem ordningen var best egnet for. Svarene ble sammenfattet i følgende hovedpunkter:

Brukere med sammensatte og omfattende tjenestebehov
Brukere som er i stand til å ta arbeidslederrollen
Brukere som har egeninnsikt og som har ressurser til aktivt liv i og utenfor boligen

Departementet er enig i at dette utgjør den primære målgruppen for ordningen.

Brukerstyrt personlig assistanse vil si at brukeren selv fungerer som arbeidsleder for assistentene. Brukeren må kunne definere sine egne behov, lære opp og veilede assistenten i hvordan hjelpen bør gis, sette opp og følge opp arbeidsplaner og ivareta andre forhold direkte knyttet til tjenesteutøvelsen. Det er også brukeren som bestemmer fordelingen av det timetallet som tilstås av kommunen. Kravene til arbeidslederfunksjonen innebærer at brukeren bør være myndig (over 18 år). Noe absolutt krav til hvem som kan få brukerstyrt personlig assistanse kan imidlertid ikke stilles. Det avgjørende vurderingstemaet er om dette er den mest hensiktsmessige måten å yte praktisk bistand på i det konkrete tilfellet. I særlige tilfeller bør også mindreårige og f.eks. psykisk utviklingshemmede kunne få tildelt brukerstyrt personlig assistanse. Siden dette dreier seg om *brukerstyring*, bør det bare være i de tilfellene man trenger noe bistand fra andre for å utøve arbeidslederrollen, eventuelt i en tilvenningsperiode, at tildeling av personlig assistanse bør være aktuelt. Den som helt eller i det vesentlige er ute av stand til å være arbeidsleder, bør få sitt behov for praktisk bistand dekket på andre måter.

4. Hvilke bistandsformer ordningen omfatter

Praktisk bistand og opplæring etter sosialtjenesteloven § 4-2 bokstav a omfatter både husholdsoppgaver og direkte personlig bistand med påkledning, hygiene, mat mv. Oppgaver knyttet til personlig stell utføres i en del kommuner av hjemmesykepleien. Departementet vil understreke at oppgaver som kan utføres med hjemmel i sosialtjenesteloven § 4-2 bokstav a kan inngå ved tildeling av brukerstyrt personlig assistanse.

Tjenester som krever medisinsk faglig kompetanse og som derfor bare kan hjemles i kommunehelsetjenesteloven, skal normalt ikke inngå i tildelingen av brukerstyrt personlig assistanse.

Det er ikke noe i veien for å kombinere ulike tjenester, der dette gir den mest hensiktsmessige hjelpen. Således kan brukerstyrt personlig assistanse kombineres med for eksempel natttjeneste eller sykepleiefaglig bistand, eller deler av den praktiske bistanden til husholdet kan fortsatt ivaretas av hjemmehjelpen.

Støttekontakt etter § 4-2 bokstav c har et annet siktemål enn praktisk bistand og kan gis i tillegg til for eksempel brukerstyrt personlig assistanse etter § 4-2 bokstav a. Det vil imidlertid ofte være naturlig at de funksjonene støttekontakten skal dekke, heller tas med ved utmåling av timer til brukerstyrt personlig assistanse.

Brukere som har heldøgns opphold i institusjon, jf. sosialtjenesteloven § 4-2 bokstav d og kommunehelsetjenesteloven § 1-3 andre ledd nr. 5, skal få sitt totale tjenestetilbud dekket der. Normalt vil det derfor være lite aktuelt med brukerstyrt personlig assistanse i tillegg. Unntak kan være aktuelt for brukere som er i ferd med å flytte ut av institusjonen, der det kan være hensiktsmessig med en gradvis endring i bolig- og tjenestetilbudet.

Skal målsettingen om et aktivt liv i samvær med andre kunne oppfylles, må også tiltak utenfor hjemmet inkluderes. Det er imidlertid ikke meningen at perioder hvor man befinner seg innenfor annen organisert virksomhet, skal falle inn under området for brukerstyrt personlig assistanse etter sosialtjenesteloven. Man bør vanligvis ikke få tildelt brukerstyrt personlig assistanse etter sosialtjenesteloven § 4-2 bokstav a for den tid man er på skole, arbeid mv.

Det vil i mange tilfeller vil være hensiktsmessig å samordne ulike assistenttiltak, slik at brukeren får et begrenset antall personer å forholde seg til. Dersom brukeren og kommunen finner det hensiktsmessig, bør kommunen tilstrebe å finne løsninger som kan ivareta fleksibiliteten og helheten i det offentlige tjenestetilbudet, jf. sosialtjenesteloven § 3-2 første ledd andre punktum: «Sosialtjenesten skal samarbeide med andre sektorer og forvaltningsnivåer når dette kan bidra til å løse de oppgaver som den er pålagt etter denne loven.»

Pårørende og andre nærstående som yter omsorg, bør eventuelt få kompensasjon ved tildeling av omsorgslønn etter sosialtjenesteloven § 4-2 bokstav e eller avlastning etter § 4-2 bokstav b, og ikke ansettes som personlige assistenter. Der brukeren selv står for utvelgelsen, vil kommunen ha adgang til å stille som vilkår at disse ikke ansettes. Kommunen kan imidlertid selv åpne for å ansette nærstående som assistenter dersom man i enkeltstående tilfeller finner at det er hensiktsmessig.

5. Arbeidsrettslige sider

Kommunene kan selv velge om assistenten skal ansettes i kommunen eller om de praktiske sidene skal overlates til brukeren selv eller til andelslag opprettet av brukerne. Det bør være rimelig sikre holdepunkter for at brukeren makter oppgaven før brukeren selv overlates arbeidsgiveransvaret.

Det er valgfrihet med hensyn til organisasjonsmodell, men brukerens forutsetninger må tillegges avgjørende vekt. Kommunen kan ikke avslå en søknad med den begrunnelsen at brukeren ikke kan være arbeidsgiver. Det er muligheten til å være arbeidsleder som er det avgjørende. Også med hensyn til valg av organisasjonsmodell bør kommunen rådføre seg med brukeren, jf. sosialtjenesteloven § 8-4. Det er behovet - og muligheten til å fungere som arbeidsleder, eventuelt med noe bistand fra andre - som er det avgjørende for om ordningen skal innvilges. Dersom vedkommende ikke er i stand til å være arbeidsgiver, må kommunen, eventuelt andelslaget, selv ta denne rollen.

Dersom andelslag eller brukeren overtar arbeidsgiveransvaret, blir kommunenes ansvar å stå for finansieringen av tiltaket samt de forvaltningsrettslige sidene, som å treffe vedtak mv. Kommunene vil også være ansvarlige for opplæring av assistenter og brukere. De praktiske sidene ved det å være arbeidsgiver overtas av andelslaget eller brukeren, som lønnsutbetaling, ansvaret for å skaffe vikarer mv.

Dersom kommunen har arbeidsgiveransvaret, bør brukeren selv delta i ansettelsen og i det minste godkjenne den som skal tilsettes. Han eller hun må dessuten lære dem opp i sine spesifikke behov og sette opp arbeidsplaner mv. Ansvar for å skaffe vikarer ved sykdom og lignende påligger kommunen som arbeidsgiver, men det vil ofte være naturlig at de praktiske sidene ved dette tas hånd om av brukeren.

Sosial- og helsedepartementet har forelagt spørsmål om midlertidig ansettelse og oppsigelse for Kommunal- og regionaldepartementet, som i brev av 2. mars 2000 uttaler:

«Det vises til brev fra Sosial- og helsedepartementet datert 19. januar 2000, hvor det reises spørsmål om adgangen til midlertidig tilsetting etter arbeidsmiljøloven (aml.) § 58 A, ved brukerstyrt personlig assistanse.

Innledningsvis vil departementet presisere at reglene om midlertidig tilsetting i arbeidsmiljøloven er av privatrettslig karakter. Det betyr at departementet ikke har anledning til å ta stilling til lovligheten av en midlertidig tilsetting i en konkret sak. Det er domstolens oppgave. Vi vil i det følgende kun gi en generell veiledende uttalelse om forståelsen av bestemmelsen.

Generelt om aml. § 58 A

Etter aml. § 58 A nr. 1 bokstav a) kan midlertidig tilsetning bare rettsgyldig avtales» når arbeidets karakter tilsier det og arbeidet adskiller seg fra det som ordinært utføres i bedriften».

Adgangen til midlertidig tilsetning er av skjønsmessig karakter. Ved tolkningen må en ta utgangspunkt i lovens ordlyd. Også forarbeidene til loven er relevante for tolkningen. Dette gjelder både Odelstingsproposisjonen, komiteinnstillingen og forhandlingene i Stortinget.

Det sentrale formålet med bestemmelsen har vært å forhindre utvikling av en praksis der virksomhetene i tillegg til en fast kjernestab, har en stab som er løserer tilknyttet i ulike former, for å løse de løpende og ordinære oppgavene. Intensjonen er å sikre trygghet og stabilitet i arbeidsforholdene.

Etter lovens ordlyd er det et vilkår for midlertidig tilsetning at arbeidet adskiller seg fra det som ordinært utføres i virksomheten. Ordlyden sier imidlertid ikke noe klart om på hvilken måte arbeidet skal adskille seg. En naturlig språklig forståelse av ordlyden og komiteinnstillingen trekker i retning av forskjeller i arbeidets art. I tillegg vil også markerte forskjeller i arbeidsmengde og eventuelle ytre omstendigheter (f.eks. sesongsvingninger) etter departementets syn være innenfor rammen av ordlyden.

Slik bestemmelsen var å forstå før lovendringen 4. november 1995, ville ikke generelle variasjoner i ordretilgang eller usikkerhet om eventuell fremtidig reduksjon i arbeidsmengde, omorganisering eller lignende i seg selv gi grunnlag for en tidsbegrenset tilsetning. Den nye bestemmelsen har ikke endret på denne forståelsen.

Etter departementets syn kan heller ikke et ekstraordinært omfang av arbeidsoppgaver alene gi grunnlag for midlertidig tilsetning. På bakgrunn av flertallets intensjoner med lovbestemmelsen er det imidlertid mye som tyder på at midlertidig tilsetning i en viss utstrekning kan benyttes når det oppstår et uforutsatt behov for arbeidskraft som er av ekstraordinær og kortvarig karakter. Det kan for øvrig synes som om komiteflertallet ikke har ment å gi en uttømmende oppregning av tilfeller hvor midlertidig tilsetning kan benyttes.

Midlertidig tilsetning ved brukerstyrt personlig assistanse

Pleie og omsorgstjenester tilhører kommunens faste og løpende oppgaver. Av sosialtjenesteloven § 4-2 bokstav a, følger det at kommunen har et ansvar for å yte praktisk bistand og opplæring til dem som har et særlig hjelpebehov på grunn av sykdom, funksjonshemming, alder eller andre årsaker. Hvorvidt dette er en fast og løpende oppgave i § 58's forstand, avhenger av om det er behov for denne type bistand i kommunen. Dersom det foreligger et kontinuerlig og jevnt behov for praktisk bistand fra kommunen, må hovedregelen om fast tilsetning gjelde. Den spesielle organiseringsmåten med brukerstyrt personlig kompetanse, kan ikke endre på dette. Man kan ikke omgå § 58 A bare ved å omorganisere utførelsen av de faste, løpende oppgavene.

Imidlertid kan det tenkes at arbeidsoppgavene som skal utføres adskiller seg fra de oppgaver som normalt skal utføres i kommunen på dette området. Vi antar at dette ikke er særlig praktisk, men det kan vel tenkes små kommuner som vanligvis ikke har denne type tjenester, og som plutselig, eventuelt litt uforberedt får omsorgsoppgaver av denne typen i en midlertidig periode. I et slikt tilfelle vil midlertidig tilsetning kunne være tillatt. Hvorvidt arbeidsoppgavene adskiller seg fra det som ordinært utføres beror på en konkret vurdering. Det kan variere fra kommune til kommune avhengig av kommunens størrelse og tilbud på området med praktisk bistand. Endelig vil en oppgave som i utgangspunktet adskiller seg fra virksomhetens ordinære drift etter hvert kunne gå over til å bli en del av den løpende driften dersom den utføres over tilstrekkelig lang tid.

Det reises også spørsmål om forholdet til aml. § 58 A i de tilfeller der brukeren er både arbeidsgiver og arbeidsleder eller et andelslag av brukere er arbeidsgivere. Dersom kommunen ikke er arbeidsgiver, vil ikke aml. § 58 A gjelde for denne. Her må det imidlertid understrekes at spørsmålet om hvem som er arbeidsgiver avgjøres etter en konkret vurdering av det reelle forhold. I den grad kommunen i realiteten har styring og kontroll, vil man lett kunne komme til at det er kommunen som er arbeidsgiver. Er det brukeren selv eller et andelslag av brukere som reelt sett er arbeidsgivere, er utgangspunktet at arbeidsmiljøloven, herunder § 58 A, må vurderes i forhold til disse. En viktig modifikasjon må imidlertid gjøres. Av aml. § 2 nr. 6 annet ledd, følger det at arbeidsmiljøloven ikke gjelder for arbeid i privat arbeidsgivers hjem. Bestemmelsen åpner for at det kan gis forskrifter i disse tilfellene. Det er til nå ikke gjort. Dette innebærer at aml. § 58 A ikke vil komme til anvendelse for det tilfellet at brukeren selv er arbeidsgiver. For ordens skyld må det imidlertid nevnes at hushjelploven antagelig vil gjelde formelt sett. Loven er imidlertid svært foreldet, og den har liten praktisk verdi. Annerledes stiller det seg med andelslag. Her må arbeidsmiljøloven gjelde.

Oppsigelse av personlig assistent

Det neste spørsmålet som reises er om et brudd i tillitsforholdet mellom bruker og assistent vil kunne gi saklig grunn til oppsigelse etter aml. § 60. På samme måte som ved spørsmålet om midlertidig tilsetning er dette et privatrettslig forhold som det er opp til domstolen å avgjøre i siste instans. I det følgende skisseres bare enkelte grunnprinsipper.

I henhold til aml. § 60 kan en arbeidstaker ikke sies opp uten at det er saklig begrunnet i virksomhetens, arbeidsgiverens eller arbeidstakerens forhold. Dette er et utpreget skjønnsmessig tema der det må foretas en konkret vurdering, og der det er vanskelig å si noe generelt. Spørsmålet vil bl.a. avhenge av om tillitsbruddet skyldes feil og forsømmelser fra arbeidstakerens side, om oppsigelsen er begrunnet i brukers forhold, eller om det kun er tale om «dårlig kjemi». Videre vil det være avgjørende hvilke tilretteleggelser som er gjort fra arbeidsgivers side. Når det gjelder oppsigelse pga. arbeidstakerens forhold, er terskelen høy. Departementet antar derfor at det vil kunne bli vanskelig å nå frem med oppsigelse pga. brudd i tillitsforholdet eller manglende kjemi mellom arbeidstakeren og bruker.

Dette betyr at det må legges ned et grundig arbeid i prosessen med å ansette en personlig assistent. Arbeidsgiveren må bruke tid og ressurser for å sikre at det velges en person som er godt skikket til stillingen når det tas hensyn til kompetanse, tillit, kjemi etc. Etter departementets syn er situasjonen imidlertid ikke grunnleggende annerledes her enn i andre tilfeller der arbeidsgiver skal jobbe i et tett samarbeid med arbeidstakeren.»

Om oppdragstakerforhold og arbeidstakerforhold

Om dette spørsmålet uttaler Kommunal- og arbeidsdepartementet i brev av 17. mars 2000:

«Spørsmålet om det foreligger et arbeidstakerforhold må avgjøres etter de reelle forhold ut fra en konkret helhetsvurdering av de ulike momenter som inngår i arbeidstakerbegrepet, jf. definisjonen av begrepet i arbeidsmiljøloven § 3. I det følgende listes opp en del relevante momenter på helt generelt grunnlag. Det er domstolen som i siste instans tar stilling til om det foreligger et arbeidstakerforhold.

- 1. Arbeidstakeren har plikt til å stille sin personlige arbeidsplikt til rådighet og kan ikke bruke medhjelpere for egen regning.*
- 2. Arbeidstakeren har plikt til å underordne seg arbeidsgiverens ledelse og kontroll av arbeidet.*
- 3. Arbeidsgiveren stiller til rådighet arbeidsrom, maskiner, redskap, arbeidsmateriale eller andre hjelpemidler som er nødvendig ut fra arbeidets utførelse.*
- 4. Arbeidsgiveren bærer risikoen/ har ansvar for arbeidsresultatet.*
- 5. Arbeidstakeren får vederlag i en eller annen form for lønn.*
- 6. Tilknytningsforholdet mellom partene har en noenlunde stabil karakter og er som regel oppsigelig med bestemte frister.*

Vi gjør oppmerksom på at listen ikke er uttømmende. Videre vil vi understreke at momentene må vurderes skjønnsmessig og kan ha ulik vekt og betydning fra sak til sak.»

Vi viser ellers til generell arbeidsrettslig litteratur om dette spørsmålet, særlig kommentarutgaven til arbeidsmiljøloven av Odd Friberg, Jan Fougner og Lars Holo.

6. Andre forhold

I forhold til assistentene forutsettes det at kommunene tar ansvaret for basisopplæring som etiske problemstillinger, taushetsplikt o.l. Dette gjelder uansett valg av organisasjonsform.

Brukerne må forplikte seg til å gjennomføre opplæring i arbeidslederrollen. Dette vil blant annet inneholde bevisstgjøring om egne behov og muligheter, evne til planlegging av egen hverdag og kunnskap om arbeidslederrollen.

Vederlag for brukerstyrt personlig assistanse følger de vanlige reglene i forskrift om vederlag for sosiale tjenester, hjemmesykepleie og for opphold i institusjon mv. Det kan ikke kreves vederlag for tjenester som gjelder «personlig stell og egenomsorg», jf. forskriften § 8-2. Hvor mange timer det kan kreves vederlag for, må vurderes konkret i forhold til de enkelte arbeidsoppgavene. Brukeren kan ikke kreves for kostnader i forbindelse med ordningen utover det som følger av forskriften. Utgifter til annonser, opplæring mv. må derfor kommunen dekke.

Siden brukerstyrt personlig assistanse er en måte å organisere praktisk bistand på, gjelder de samme regler i forhold til hjelpestønad etter folketrygdloven som for annen praktisk bistand. Det innebærer at det ikke er noen direkte samordningsadgang.

Ordnningen med øremerket stimuleringstilskudd forutsettes å bli videreført i 3 år for å bidra til at kommunene bygger ut ordningen. Deretter tas det sikte på at midlene skal bli lagt inn i inntektssystemet. Stimuleringstilskudd vil fortsatt bli administrert av Ressurssenteret for Omsorgstjenester. I rundskriv I-1999-50 side 11-12 gis opplysninger om ordningen og frist for kommunenes søknader om stimuleringstilskudd. Ressurssenteret har sendt ut en egen veiledning til søknadene for 2000. Henvendelser om stønadsordningen kan rettes til Ressurssenter for Omsorgstjenester, telefon 74839799, postboks 13, 7501 Stjørdal.